

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2651/2568

บริษัท ห.โจทก์ บริษัท ก.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.อนุญาตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 45, พ.ร.บ.อนุญาตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 14, ป.วิ.พ. มาตรา 27, พ.ร.บ.อนุญาตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 11

ย่อ / หลักกฎหมาย

พ.ร.บ.อนุญาตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 45 วรรคสอง บัญญัติว่า การอุทธรณ์คำสั่งหรือคำพิพากษาของศาลตามพระราชบัญญัตินี้ให้อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา

คำพิพากษา

คดีนี้จำเลยยื่นคำร้องขอให้ศาลชั้นต้นไต่สวนและมีคำสั่งจำหน่ายคดีตาม พ.ร.บ.อนุญาตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 14 เนื่องจากสัญญาพิพาทมีข้อตกลงให้คู่สัญญาระงับข้อพิพาทโดยวิธีอนุญาตตุลาการ ศาลชั้นต้นไต่สวนแล้วมีคำสั่งให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความตาม พ.ร.บ.อนุญาตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 14 วรรคหนึ่ง เมื่อคำสั่งจำหน่ายคดีตามมาตรา 14 วรรคหนึ่ง เป็นคำสั่งของศาลชั้นต้นตามพระราชบัญญัติดังกล่าว จึงต้องอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา การที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ส่งถ้อยคำสำนวนไปยังศาลอุทธรณ์ภาค 2 และการที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 รับอุทธรณ์ของโจทก์แล้วพิจารณาพิพากษาจึงไม่ชอบด้วยกระบวนการพิจารณา อันเป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลฎีกาหดยกขึ้นวินิจฉัยได้ จึงเห็นควรให้เพิกถอนการพิจารณาที่ผิดระเบียบนั้นเสีย ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 27 วรรคหนึ่ง และการที่โจทก์ยื่นฎีกาโต้แย้งคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค 2 จึงเป็นฎีกาในข้อที่มีได้วากันมาแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์ภาค 2 ต้องห้ามมิให้ศาลฎีการับฎีกาไว้พิจารณา กรณีจึงต้องยกคำสั่งของศาลชั้นต้นที่ให้ส่งสำนวนไปยังศาลอุทธรณ์ภาค 2 และยกฎีกาของโจทก์ แต่เมื่ออุทธรณ์ของโจทก์และสำนวนส่งมายังศาลฎีกาแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องให้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งเกี่ยวกับการส่งอุทธรณ์ของโจทก์ใหม่อีกและเห็นสมควรพิจารณาอุทธรณ์ของโจทก์ต่อไป โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระเงิน 11,913,963.77 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ของต้นเงิน 11,689,776.28 บาท นับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยให้การและแก้ไขคำให้การขอให้ยกฟ้องก่อนยื่นคำให้การ จำเลยยื่นคำร้องขอให้ศาลชั้นต้นไต่สวนและมีคำสั่งจำหน่ายคดีของโจทก์ตามพระราชบัญญัติอนุญาตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 14 โจทก์ยื่นคำคัดค้านขอให้ยกคำร้องศาลชั้นต้นไต่สวนแล้วมีคำสั่งให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ คืบหน้าขึ้นศาลทั้งหมดให้โจทก์โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ โจทก์ฎีกาโดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้โต้แย้งกันในชั้นฎีกา รับฟังเป็นยุติว่า โจทก์และจำเลยต่างเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด ก่อนฟ้องคดีนี้โจทก์จำเลยทำสัญญาจ้างก่อสร้างรวม 6 ฉบับ ฉบับที่ 1 ลงวันที่ 1 พฤศจิกายน 2560 มีสาระสำคัญว่า จำเลยตกลงว่าจ้างโจทก์ให้ก่อสร้างโรงงานคิดค่าจ้างเป็นเงิน 130,000,000 บาท โดยสัญญาดังกล่าวจัดทำขึ้นเป็นภาษาจีนและภาษาอังกฤษ และในสัญญามีข้อตกลงเรื่องการระงับข้อพิพาทระบุว่าจะหากมีข้อพิพาทเกิดขึ้นให้ใช้วิธีระงับข้อพิพาทตามกฎหมายอนุญาตตุลาการของศูนย์อนุญาตตุลาการระหว่างประเทศเชียงใหม่ สัญญาฉบับที่ 2 และที่ 3 เป็นภาษาจีนและภาษาอังกฤษ เป็นสัญญาจ้าง

ก่อสร้างเพิ่มเติมของสัญญาฉบับที่ 1 โดยสัญญาฉบับที่ 2 ลงวันที่ 3 พฤศจิกายน 2560 มีสาระสำคัญว่า โจทก์และจำเลยตกลงลดค่าจ้างก่อสร้างเหลือเป็นเงิน 123,500,000 บาท ส่วนสัญญาฉบับที่ 3 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2560 มีสาระสำคัญว่า โจทก์และจำเลยตกลงปรับราคาค่าจ้างก่อสร้างเพิ่มขึ้นเป็นเงิน 139,000,000 บาท ต่อมาหลังจากทำสัญญาฉบับที่ 1 ถึงที่ 3 แล้ว โจทก์ได้นำสัญญาทั้งสามฉบับดังกล่าวไปยื่นต่อสำนักงานสรรพากรในเขตท้องที่อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี เพื่อชำระค่าอากรตามกฎหมาย แต่เจ้าหน้าที่ไม่รับดำเนินการให้โดยแจ้งว่าสัญญาทั้งสามฉบับไม่มีข้อความเป็นภาษาไทย จึงให้โจทก์ไปจัดทำสัญญาที่มีข้อความเป็นภาษาไทยรวมอยู่ด้วย และให้มีข้อสัญญาว่า ในกรณีที่มีข้อพิพาทเกิดขึ้นให้ฟ้องคดีต่อศาลในประเทศไทย โจทก์และจำเลยจึงทำสัญญาจ้างก่อสร้างขึ้นอีก 2 ฉบับ คือ สัญญาฉบับที่ 4 และที่ 5 ทั้งสองฉบับต่างลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2560 มีข้อความภาษาไทยและภาษาจีน โดยในสัญญาฉบับที่ 4 มีสาระสำคัญว่า จำเลยตกลงว่าจ้างโจทก์ให้ก่อสร้างโรงงานโดยตกลงค่าจ้างกันเป็นเงิน 139,000,000 บาท และมีข้อตกลงเรื่องการระงับข้อพิพาทระบุว่า หากเกิดข้อพิพาทให้ยื่นฟ้อง ณ ศาลซึ่งพื้นที่โครงการก่อสร้างตั้งอยู่ ส่วนสัญญาฉบับที่ 5 เป็นสัญญาก่อสร้างเพิ่มเติมของสัญญาฉบับที่ 4 มีสาระสำคัญว่า จำเลยตกลงว่าจ้างโจทก์ให้ก่อสร้างเพิ่มเติมคิดเป็นเงิน 15,500,000 บาท รวมเป็นค่าจ้างก่อสร้างทั้งสิ้น 139,000,000 บาท จากนั้นอีกประมาณ 2 ปี โจทก์และจำเลยทำสัญญาจ้างก่อสร้างฉบับที่ 6 ลงวันที่ 13 มกราคม 2562 โดยจัดทำเป็นภาษาจีนและภาษาอังกฤษ มีข้อความระบุว่า จำเลยตกลงว่าจ้างโจทก์ให้ก่อสร้างเพิ่มเติมคิดเป็นเงิน 24,980,000 บาท รวมเป็นค่าจ้างก่อสร้างทั้งสิ้น 163,000,000 บาท คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยเสียก่อนว่า ที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ส่งอุทธรณ์ของโจทก์พร้อมถ้อยคำสำนวนไปยังศาลอุทธรณ์ภาค 2 และศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิจารณาพิพากษามานั้น ชอบหรือไม่ เห็นว่า พระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 45 วรรคสอง บัญญัติว่าการอุทธรณ์คำสั่งหรือคำพิพากษาของศาลตามพระราชบัญญัตินี้ ให้อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา คดีนี้จำเลยยื่นคำร้องขอให้ศาลชั้นต้นไต่สวนและมีคำสั่งจำหน่ายคดีตามพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 14 เนื่องจากสัญญาพิพาทมีข้อตกลงให้คู่สัญญาระงับข้อพิพาทโดยวิธีอนุญาโตตุลาการ ศาลชั้นต้นไต่สวนแล้วมีคำสั่งให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความตามพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 14 วรรคหนึ่ง เมื่อคำสั่งจำหน่ายคดีตามมาตรา 14 วรรคหนึ่งเป็นคำสั่งของศาลชั้นต้นตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว จึงต้องอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา การที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ส่งถ้อยคำสำนวนไปยังศาลอุทธรณ์ภาค 2 และการที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 รับอุทธรณ์ของโจทก์แล้วพิจารณาพิพากษาจึงไม่ชอบด้วยกระบวนการพิจารณา อันเป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลฎีกาหยิบยกขึ้นวินิจฉัยได้ จึงเห็นควรให้เพิกถอนการพิจารณาที่ผิดระเบียบดังกล่าวนี้เสีย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 27 วรรคหนึ่ง และการที่โจทก์ยื่นฎีกาคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค 2 จึงเป็นฎีกาในข้อที่มีได้มาก่อนแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์ภาค 2 ต้องห้ามมิให้ศาลฎีการับฎีกาไว้พิจารณา กรณีจึงต้องยกคำสั่งของศาลชั้นต้นที่ให้ส่งสำนวนไปยังศาลอุทธรณ์ภาค 2 ยกคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค 2 และยกฎีกาของโจทก์ แต่เมื่ออุทธรณ์ของโจทก์และสำนวนส่งมายังศาลฎีกาแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องให้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งเกี่ยวกับการส่งอุทธรณ์ของโจทก์ใหม่อีก และเห็นสมควรพิจารณาอุทธรณ์ของโจทก์ต่อไป คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ว่า โจทก์ฟ้องคดีนี้ต่อศาลชั้นต้นได้หรือไม่ เห็นว่า วันที่ 1 พฤศจิกายน 2560 โจทก์และจำเลยทำสัญญาก่อสร้างโรงงาน ฉบับที่ 1 โดยมีข้อตกลงให้นำข้อพิพาทไปดำเนินการทาง

อนุญาโตตุลาการตามกฎหมายอนุญาโตตุลาการของศูนย์อนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศเชียงใหม่ทั้งที่โจทก์และจำเลยเป็นบริษัทจำกัดจดทะเบียนจัดตั้งขึ้นในประเทศไทยและมีการก่อสร้างที่ประเทศไทย แสดงให้เห็นเจตนาแต่แรกของโจทก์และจำเลยที่ต้องการจะระงับข้อพิพาทโดยใช้วิธีทางเลือกด้วยการอนุญาโตตุลาการตามกฎหมายอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศของศูนย์อนุญาโตตุลาการเชียงใหม่ แทนการฟ้องคดีต่อศาลที่จำเลยมีภูมิลำเนาหรือศาลที่มูลคดีเกิดขึ้น นอกจากนี้สัญญาก่อสร้างโรงงานฉบับที่ 1 ถึงที่ 3 ที่ทำขึ้นด้วยภาษาจีนและภาษาอังกฤษยังชี้ให้เห็นถึงเจตนาของโจทก์และจำเลยด้วยว่าไม่ต้องการจะระงับข้อพิพาทที่ศาลในประเทศไทยซึ่งใช้ภาษาไทยในกระบวนการพิจารณา แม้โจทก์และจำเลยทำสัญญาก่อสร้างฉบับที่ 4 และที่ 5 เป็นภาษาไทยและภาษาจีนระบุว่ากรณีที่มีข้อพิพาทเกิดขึ้นให้ฟ้องต่อศาลซึ่งเป็นพื้นที่ที่โครงการก่อสร้างตั้งอยู่ก็ตาม แต่ก็เพียงพอไปยื่นต่อสำนักงานสรรพากรและชำระค่าอากรตามกฎหมายเท่านั้น ไม่มีน้ำหนักให้รับฟังได้ว่าเป็นเจตนาอันแท้จริงของคู่สัญญาเกี่ยวกับวิธีการระงับข้อพิพาท ทั้งการที่โจทก์และจำเลยทำสัญญาฉบับที่ 6 อันเป็นฉบับหลังสุดโดยระบุในตอนต้นว่าเป็นข้อตกลงเพิ่มเติมสัญญาก่อสร้างโรงงานซึ่งคู่สัญญาได้ลงนามไว้ในสัญญาว่าจ้างก่อสร้างโรงงานฉบับที่ 1 ถึงที่ 3 ยังเน้นย้ำให้เห็นถึงเจตนาล่าสุดของคู่สัญญาที่ต้องการจะผูกพันตามสัญญาฉบับที่มีข้อสัญญาอนุญาโตตุลาการ ทั้งสัญญาก่อสร้างพิพาทมีมูลค่าสูง เมื่อพิจารณาเหตุปทัสชนและวิธีปฏิบัติระหว่างโจทก์และจำเลยตั้งแต่การทำสัญญาฉบับที่ 1 เป็นลายลักษณ์อักษรเรื่อยมาแสดงให้เห็นเจตนาอันแท้จริงของคู่สัญญาว่าให้ความสำคัญกับข้อตกลงในสัญญาลายลักษณ์อักษรดังกล่าว ที่โจทก์อ้างว่าสัญญาฉบับที่ 6 อ้างอิงถึงสัญญาฉบับที่ 1 ถึง 3 โดยผิดหลง และอ้างว่าการที่จำเลยไม่เคยคัดค้านว่าโจทก์ออกใบแจ้งหนี้โดยระบุเลขที่สัญญาฉบับที่ 4 ไม่ถูกต้องจึงมีเจตนาผูกพันตามสัญญาฉบับดังกล่าวจึงไม่มีน้ำหนักรับฟัง ดังนี้ เมื่อสัญญาพิพาทมีข้อตกลงให้ระงับข้อพิพาทที่เกิดขึ้นโดยวิธีอนุญาโตตุลาการ การที่โจทก์มาฟ้องคดีนี้โดยมิได้เสนอข้อพิพาทต่ออนุญาโตตุลาการตามสัญญาก่อนนั้น ย่อมเป็นการขัดต่อสัญญาอนุญาโตตุลาการระหว่างโจทก์กับจำเลย ทั้งนี้ ตามพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 11 และมาตรา 14 วรรคหนึ่ง ที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งจำหน่ายคดีนั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย อุทธรณ์ของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายกคำสั่งศาลชั้นต้นที่มีคำสั่งให้ส่งถ้อยคำสำนวนส่งศาลอุทธรณ์ภาค 2 ยกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 ยกฎีกาของโจทก์ พิพากษายืน คืบค่าขึ้นศาลที่โจทก์ชำระไว้ในชั้นอุทธรณ์คำพิพากษาศาลชั้นต้นและส่งไปยังศาลอุทธรณ์ภาค 2 แก่โจทก์ ค่าฤชาธรรมเนียมอื่นนอกจากที่สั่งคืนให้เป็นพับ

องค์คณะ

เริงศักดิ์ วัริยะชัยวงศ์ · สุพัฒน์ พงษ์ทศศิริกุล · ตูล เมฆยงค์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2651/2568>